

1. Кримінальний кодекс України: *чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 3 серп. 2020 року*. К.: ПАЛИВОДА А.В., 2020. 292 с.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України: *чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 3 серп. 2020 року*. К.: ПАЛИВОДА А.В., 2020. 452 с.
3. Соловей О.М. Законодавство про кримінальні проступки: порівняльний аналіз. *Юридичний бюлетень, випуск 13. 2020. С. 216-220.* URL: <http://www.lawbulletin.oduvs.od.ua/archive/2020/13/30.pdf>
4. Великий енциклопедичний юридичний словник. А-Я / за ред. Ю.С. Шемшученка. - 2-е вид., переробл. і допов. К.: Юридична думка, 2015. 1017 с.
5. Кримінально-процесуальний кодекс України 1960 року. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/KD0007.html

Гречишкін Ілля Костянтинович,
курсант 3 курсу ФПФОДР
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ
науковий керівник: **Черняк Наталія Петрівна**
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального процесу
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ

ВЗАЄМОДІЯ ПРОКУРАТУРИ ТА ОРГАНІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ У ПРОЦЕСІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗДІЙСНЕННЯ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ: ПОНЯТТЯ ТА СКЛАДОВІ ЕЛЕМЕНТИ

Із прийняттям Кримінального процесуального кодексу України в 2012 році значною мірою була здійснена переоцінка ролі та повноважень слідчого у процесі здійснення досудового розслідування у кримінальному провадженні. В результаті зміни законодавства роль слідчого, як самостійного суб'єкта була значною мірою звужена.

На сьогоднішній день у процесі здійснення досудового розслідування слідчий суттєво обмежений у самостійному здійсненні процесуальних дій, а їх реалізація стає можливою лише шляхом ефективної безпосередньої кооперації із процесуальним керівником, яким згідно з чинним законодавством є прокурор. У зв'язку із цим актуальним постає питання аналізу та розробки методів ефективної взаємодії прокуратури та органів досудового розслідування для забезпечення завдання кримінального провадження [1].

Перш за все при дослідженні даного питання, на нашу думку, слід проаналізувати власне сутність поняття «взаємодії» у контексті співробітництва прокурора та слідчого при здійсненні покладених на них повноважень. Узагальнено її можна розглядати як явище професійного контакту, що має місце як результат спільної діяльності у межах конкретного кримінального провадження.

Однак доцільно зазначити, що це питання є значно ширшим та охоплює цілий комплекс правових, управлінських та психологічних явищ. У сучасній науковій літературі питання взаємодії прийнято розглядати як систему трьох взаємопов'язаних елементів, а саме:

1. Спільно-індивідуальну діяльність суб'єктів, під час якої кожен з них виконує покладене на нього завдання незважаючи один на одного;
2. Послідовна планова діяльність, що охоплює виконання спільного завдання шляхом поетапного здійснення конкретних дій для досягнення загальної мети;
3. Взаємна діяльність всіх учасників певного процесу із повноцінною взаємодією всіх суб'єктів [2].

На нашу думку, найважливішим елементом взаємодії є саме узгодженість дій суб'єктів, що забезпечує швидке, повне та неупереджене розслідування. Так у працях М. Багрія, дана узгодженість дій у процесі здійснення процесуальної діяльності власне й являє собою сутнісну характеристику процесу взаємодії та є її ключовою складовою [3].

Крім того, окремим важливим питанням виступає проблема взаємопорозуміння прокурора та слідчого. Її актуальність обумовлена спільністю завдань вищезазначених суб'єктів, що регламентована чинним кримінальним процесуальним законодавством. Однак на практиці частим явищем є розбіжність поглядів прокурора та слідчого при вирішенні певних процесуальних завдань у конкретному провадженні. При цьому складність у прийнятті спільного рішення обумовлена різницею у процесуальному статусі даних суб'єктів, де прокурор займає вище положення відносно слідчого, що надає йому значно більше переваг, що за відсутності єдиної стратегії зумовлює зниження швидкості провадження [4].

Виходячи з усього вищезазначеного, доцільно зробити висновок, що взаємодія слідчого та прокурора є складним багатограним процесом, що охоплює як окреме здійснення ними покладених повноважень у межах своєї діяльності, так й їх спільну кооперацію для забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування конкретного кримінального провадження з дослідження всіх існуючих обставин та залученням всіх необхідних сил, що потребує наявності чіткого алгоритму узгоджених дій, де кожен з суб'єктів виступає конкретною частиною загального механізму ефективної взаємодії.

Бібліографічні посилання:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 року (URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> дата звернення 21.02.2021)
2. Бандурка А.М. Бочарова С.П., Землянская Е.В. Основи психології управління: посібник. Харків : ООО «Фортуна-прес», 1998. 464 с.
3. Багрій М. Взаємодія слідчого з працівниками підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2013. Випуск 57. С. 315–321.
4. Тищенко С. Інститут взаємодії сторони обвинувачення за Кримінальним процесуальним кодексом України. *Публічне право*. 2012. №4. С. 396-400.